

Visākhā

Buddhova hlavní podporovatelka

Ve městě Bhaddiya, v zemi Anga, žil bohatý člověk jménem *Mendaka*. V dřívějším životě v čase hladomoru, poslední zásoby, které jemu a jeho rodině patřily, dal *paccekabuddhovi*, soukromému osvícenému. Pro tuto oběť, toto vítězství nad sebou samým, získal mimořádnou zásluhu ve svém současném životě: zásoby v jeho domě se nikdy nevyčerpaly, ať už sám mnoho spotřeboval nebo je dal pryč z domova, jeho pole nesla bohatou úrodu bez přerušení.

Nejenom samotný *Mendaka* získal mimořádnou zásluhu. Jeho manželka, jeho syn a snacha a jeho otrok, všichni sdíleli stejné minulé skutky odříkání v dřívějším životě, a následkem toho všichni získali nadpřirozené

schopnosti v jejich současném životě. Jejich sdílená účast na šlechetných činech se stala poutem spojujícím je v následných existencích putování skrze kolo znovuzrození. Syn *Dhanañjaya* a jeho manželka *Sumanādevī* měli mladou dceru jménem *Visākhā*, která byla také pramenem minulých zásluh. V předchozím životě, sto tisíc ér dříve, vytvořila aspiraci ve stopách *Buddhy Padumuttary* a stala se hlavní podporovatelkou *Buddhy* a jeho *Sanghy*. Pro splnění tohoto cíle vykonala pod mnoha předchozími *Buddhy* ctnostné činy, hromadíc spirituální dokonalosti nezbytné pro vznešeného žáka. Teď, když zásluha dozrála, přinesla svoje ovoce.¹

Jednoho dne, kdy *Visākhce* bylo sedm let, přijel do města Bhaddiya *Buddha* doprovázený ohromnou družinou mnichů. Když *Mendaka* slyšel, že probuzený přišel, poslal pro svoji milovanou vnučku a řekl jí: „Milá dívko, toto je pro nás šťastný den, neboť učitel přijel do našeho města. Vyzvi všechny své hlavní sluhy a jděte se s ním pozdravit.“ *Visākhā* udělala, jak jí bylo řečeno. Přistoupila k vznešenému, poklonila se mu, a postavila se stranou. *Buddha* dal jí a jejímu doprovodu poučení *Dhammy* a nakonec jeho rozpravy *Visākhā* a jejich pět set služek dosáhly vstupu do proudu. *Mendaka* také poslouchal se svou manželkou *Dhammu*, jeho syn a dceřiny příbuzní, jeho otroci a všichni dosáhli vstupu do proudu.

V té době země Anga patřila království Magadha, které bylo řízené oddaným králem *Bimbisārou*. Když král *Pasenadi Kosala* slyšel, že pět lidí mimořádných zásluh žije v sousedním království, požádal krále *Bimbisāru*, svého přítele a švagra, poslat jednoho z těch lidí do jeho vlastní země, státu Kosala, aby jeho poddaní měli příležitost být svědkem zářícího příkladu ctnosti. *Mendakův* syn *Dhanañjaya*, se přestěhoval se svoji rodinou, do země Kosala a postavil krásné město pojmenované *Sāketa*, ležící blízko hlavního města *Sāvattihī*. Zde *Visākhā* vyrůstala, uprostřed této svaté rodiny, kde vznešený byl vysoce uctíváný a jeho mniši byli často pozvaní k tomu, aby přijali almužny a kázali vznešenou *Dhammu*.

V Sāvattihī, hlavním městě Kosala, žil bohatý hospodář jménem *Migāra*, který měl syna jménem *Punnavaddhana*. Když syn dosáhl mužství, jeho rodiče ho nutili se oženit, ale *Punnavaddhana* trval na tom, že si vezme za manželku jen dívku, která vlastní „pět krás“ – krásu vlasů, krásu těla, krásu zubů, krásu kůže, a krásu mládí. Jeho rodiče zaměstnali tým Brahminů, aby prozkoumali celou zemi, hledajíc dívku, která by splňovala synovy přísné požadavky. Brahminí cestovali do všech velkých měst a vesnic, hledajíce pilně, ale nemohli najít jedinou dívku obdařenou všemi pěti druhy krásy. Při své zpáteční jízdě, když dospěli k Sāketě, uviděli *Visākhū*, které bylo v té době patnáct, či šestnáct let. Byli okamžitě přikováni jejími krásnými rysy, které se dokázaly porovnat ke čtyřem očekáváním jejich mladého pána; jediný rys, který nemohli vidět, byly její zuby. Pro získání náznaku se rozhodli s ní pohovořit.

Když ji spatřili, *Visākhā* a její společnice byly na cestě k řece se koupat. Náhle však zahřmělo a přišla bouřka. Děvčata spěšně utekla, aby se vyhnula promoknutí, *Visākhā* však pokračovala v chůzi s ohromnou důstojností a postojem. Brahminí k ní přistoupili a zeptali se, proč se neběžela schovat do úkrytu jako ostatní. Ona odpověděla: „Tak jako se nesluší pro krále, aby utíkal před deštěm jako obyčejný člověk, tak je také neslušné pro mladou dívku z dobré rodiny, aby utíkala před deštěm. Kromě toho, abych neutrpěla škodu a nestala se zbytečnou, musím se jako svobodná dívka postarat sama o sebe, až přijde doba prodeje ke svatbě.“²

Brahminí byli tak ohromeni rozhovorem s touto dívkou, že zašli za jejím otcem a požádali ho o ruku dcery pro sňatek se synem jejich pána. *Dhanañjaya* souhlasil s návrhem, a brzy poté se hospodář *Migāra* se svým synem *Punnavaddhanou* a svoji celou rodinou vydali nevěstu přivést. Když král *Pasenadi Kosala* o tom uslyšel, připojil se ke skupině společně s celým svým dvorem.

Všichni tito lidé se radostně a marnotratně bavili v Sāketě u otce nevěsty. Mezitím zlatníci vyráběli klenoty pro nevěstu. Po třech měsících klenoty nebyly dosud dokončeny, ale palivovým dřívím se mrhalo kvůli vaření jídla pro tolik hostů. Dva týdny staré domy byly zničeny a dřevo se použilo v kuchyni. Klenoty nebyly ještě kompletní. Lidé ze Sākety vytáhli šaty ze své garderoby, nasákli je olejem, a užívali je k roznícení ohně na vaření. Po dalších dvou týdnech byly klenoty kompletní, a celé skvostné shromáždění se vydalo na zpáteční jízdu.

Dhanañjaya dal své dceři jako věno mnoho stovek vozíků obtěžkaných hedvábím, zlatem, stříbrem a služkami. Také jí dal stádo dobytka tak velké, že všechny cesty do města byly ucpané. Když tento dobytek opustil stáje, zbývající krávy také trhaly svá lana a připojily se k odcházejícímu stádu. Lidé ze čtrnácti vesnic patřících *Dhanañjayovi* chtěli následovat *Visākhū* do jejího nového domova, neboť jí všude měli moc rádi. Takové hojné bohatství a tak velkou družinu získala *Visākhā* skrze záslužná jednání v mnoha dřívějších životech, neboť sloužila *Buddhovi Padumuttarovi* v nespočetných érách předtím.

Když se *Visākhā* loučila se svým otcem, poučil jí o deseti mravních zásadách a napomenul jí držet vždy ctnost velkorysosti ve velkém ohledu. Také jmenoval osm důvěrných poradců, aby zkoumali důkladně každou stížnost, která by mohla vypuknout proti jeho dceři. Deset mravních zásad, které jí její otec dal, jsou následující: 1.) nevynášej ven domácí oheň; 2.) neber dovnitř venkovní oheň; 3.)

dávej pouze těm, kteří dávají; 4.) nedávej těm, kteří nedávají; 5.) dávej těm, co dávají i těm co nedávají; 6.) sed' šťastná; 7.) jez šťastná; 8.) spi šťastná; 9.) pečuj o oheň; 10.) cti božství domácnosti.

Předpokládaný význam je následující: 1.) manželka by neměla mluvit špatně o svém manželovi a rodičích manžela před druhými; tak jako by neměli nedostatky či hádky domácnosti být oznámeny někde jinde; 2.) manželka by neměla poslouchat zprávy a příběhy dalších domácností; 3.) věci by se měli půjčovat jen těm, kteří je vrátí; 4.) žádný předmět by se neměl půjčovat těm, kteří jej nevrátí; 5.) chudým příbuzným a přátelům by se mělo pomáhat dokonce, i když nevrací; 6.) manželka by měla setrvat v patričné formě; pokud spatří svého tchána nebo tchýni, či svého manžela, měla by stát a nesedět; 7.) před požíváním svého jídla, by měla manželka také dbát, aby rodiče manžela byli obslouženi a měla by také dbát na to, aby její sluhové byli dobře obstaráni; 8.) před ulehnutím v noci do postele, by měla manželka dbát na to, aby všechny dveře byly zavřené, nábytek byl v bezpečí, sluhové vykonali své povinnosti a rodiče manžela odešli. Manželka by měla zpravidla vstávat brzo ráno, a jestliže není nemocná, neměla by spát během dne; 9.) tchán a tchýně by měli být považováni za oheň; a mělo by se s nimi zacházet tak pečlivě, jako se zachází s ohněm; a 10.) rodiče manžela a manžel by měli být považováni za božství.

Ten den, kdy *Visākhā* přijela do *Sāvattihī*, města svého manžela, byla zavalena různými dárky zaslány lidmi všech vrstev podle jejich statusu a schopností. Ale ona byla tak milá a velkorysá, že je s žertem rozdělila mezi samotné dárce a zacházela se všemi obyvateli města jako by byli její vlastní příbuzenstvo. Tímto vznešeným gestem si získala přízeň všech lidí ve městě úplně prvním dnem, kdy přišla do manželova domovu.

Následující příhoda z jejího života odhaluje její oddanou lásku ke zvířatům. Když slyšela, že jí vychovaná klisna porodila hříbě uprostřed noci, ihned *Visākhā* rychle běžela do stáje se svými ženskými služebnými nesouce svítilny v rukou a zajistila s největší péčí a pozorností veškeré potřeby klisny

Její tchán *Migāra* byl spolehlivý stoupenec řádu nahých asketů a nikdy nepozval *Buddhu* do svého domu pro almužnu, třebaže Vznešený často dlel v blízkém klášteře. Krátce po svatbě, aby získal zásluhu, pozval velkou společnost nahých asketů na almužnu, zacházel s nimi s hlubokým respektem a daroval jim nejvybranější jídla. Při jejich příjezdu řekl své nové snaše: „Přijď, drahá, a vzdej úctu *arahantům*.“ *Visākhā* byla potěšena slyšet slova "*arahants*" a spěchala do haly, čekajíc, že uvidí buddhistické mnichy. Ale viděla jen nahé askety zbavené veškeré cudnosti. Tento pohled byl nesnesitelný pro takovou jemnou dámu. Vyčetla to svému tchánovi a odešla do svých komnat bez toho, že by je pohostila. Nazí asketové to vzali jako urážku a vyčetli milionáři, že přivedl ženského stoupence askety *Gotamy* do svého domu. Požádali ho, aby jí ihned vyhnal z domu, ale *Migāra* se s velkým úsilím snažil o to, aby je usmířil.

Jednoho dne, zatímco *Migāra* jedl ze zlaté mísy bohatou ovesnou kaší smíchanou s medem, přišel buddhistický mnich do domu a žádal o almužnu. *Visākhā* ovívala svého tchána. Stoupla si na stranu tak, aby *Migāra* mohl mnicha uvidět a dát mu almužnu; ale ačkoli byl mnich v jeho plném zorném poli, *Migāra* předstíral, že si

ho nevyšiml a pokračoval ve svém jídle. *Visākhā* řekla mnichovi, „Promiňte, ctihodný pane. Můj tchán jí zvětralé jídlo.“³ *Migāra* se vztekal nad touto poznámkou a rozhodl se, že svou snachu vyhodí z domu, ale sluhové, kteří byli dopraveni do domu samotnou *Visākhou*, odmítali provést jeho rozkaz. Osm rádců, ke kterým si *Migāra* stěžoval proti *Visākhce*, po prošetření věci rozhodli, že *Visākhā* byla bez úhony.

Po této příhodě *Visākhā* informovala manželovu rodinu o tom, že se vrátí do domu svých rodičů. *Migāra* ji žádal o odpuštění, *Visākhā* souhlasila pod podmínkou, že dostane povolení pozvat *Buddhu* a řád mnichů do domu. Neochotně jí k tomu dal souhlas, ale následoval rady nahých asketů, aby mnichy osobně neobsluhoval. Choval se zdvořile, objevil se krátce po jídle a potom se ukrýval za záclonou, kde poslouchal *Buddhovy* promluvy. Nicméně, *Buddhova* slova na něj tak hluboce zapůsobila, že ač sedíc skrytý z dohledu, pronikl konečnou pravdu o povaze existence a dosáhl vstupu do proudu. Naplněný ohromující vděčností řekl *Visākhce*, že ji bude nyní respektovat jako svoji vlastní matku, a proto ji nazval „*Migāra Mātā*“, což znamená „matka *Migāry*.“ Poté se vydal k Vznešenému, poklonil se mu k nohám a s upřímností vyjádřil svou oddanost k trojímu kletu. *Visākhā* pozvala *Buddhu* i na další dny na jídlo a při té příležitosti její tchyně také dosáhla vstupu do proudu. Od té doby se celá rodina stala horlivými stoupenci Vznešeného a jeho společenství mnichů a mnišek.

Během času *Visākhā* porodila nejméně deset synů a deset dcer a všichni z nich měli stejné množství potomků po čtyři generace. *Visākhā* sama se dožila pozoruhodně vysokého věku 120 let, ale (podle zápisů) po veškerý svůj život měla vzhled šestnáctileté dívky. To byl výsledek jejích zásluh a jejího potěšení z *Dhammy*, které naplňovalo její dny. Také se říká, že byla silná jako slon a mohla neúnavně pracovat a dohlížet na svou velkou rodinu. Našla si čas nasytit každý den mnichy, navštívit kláštery a zajistit, aby žádný z mnichů a mnišek nepostrádal jídlo, šatstvo, přístřeší, lože a léky. Především si ještě našla čas na to poslouchat znovu a znovu promluvy pronesené Ctihodným. Proto o ní Vznešený jednou pronesl: „*Visākhā* stojí nade všemi mými ženskými laickými podporovatelkami, které slouží jako podporovatelky (*dayāka*) řádu“ (AN1, kap. 14).

Jedna specifická zmínka o tom je uvedena ve *Vinaya Pitace*. Jednoho dne *Visākhā* zapomněla své cenné svatební klenoty po poslechu *Dhammy* v hale. Našel je *Ānanda a opatroval je* (Vin.4:161). Vyložila si tuto chybu jako vyzvání dělat dobro a rozhodla se nenosit znovu tyto klenoty, ale prodat je a ze získaných peněz dát almužny mnišskému řádu. Ale v celém městě *Sāvattihī* nebyl nikdo, kdo mohl koupit tak velice drahocenné šperky. Proto je zakoupila sama ze svého majetku a z výtěžku prodeje postavila velký klášter, sídlící ve východním parku (*Pubbārāma*) před městskou bránou *Sāvattihī*. Ten byl nazván „sídlo *Migārovy* matky“ (*Migāramātu-pāsāda*). Často je zmíněn v úvodu mnoha buddhistických sutt jako místo, kde Vznešený pobýval během posledních dvaceti roků svého života, právě tak jako pobýval v *Jetavana* klášteře postaveném svým jiným velkolepým patronem *Anāthapindikou*.

V *Pāli Canonu* je uvedeno několik epizod ze života *Visākhy*. Jednou ji nějací vznešení stoupenci požádali, aby vzala jejich manželky a zavedla je k Vznešenému, aby ho mohly uvidět. Zavedla je k němu, ale jedna z těch žen byla opilá a chovala se

nevhodně. Zeptala se Vznešeného, jak a kdy začalo zlo opojného pití a on jí pověděl příběh *Kumbha Jātaka* (Jāt.5212): V lese muž našel šťávu z kvašeného plodu v dutině stromu, ochutnal ji a cítil se báječně, slastně a vzrušeně. Stále znovu a znovu se opájel tímto požítkem tak, až se brzo stal opilcem; lákal také k pití mnoho svých přátel a příbuzných a i oni postupně rozšiřovali tento zlý zlozvyk na ostatní. Celá Indie se mohla brzo stát závislou na likéru, kdyby *Sakka*, král dévů, nezakročil. Zjevil se před lidmi a vysvětlil jim zlé důsledky opojného pití.

Další epizoda byla, když *Visākhā* poslala nějaké cenné dary ke svým příbuzným v zemi Anga, a hraniční strážce na ně chtěli uložit velmi vysoké clo. Ohlásila to králi, ale on to odložil stranou, neboť byl zaneprázdňený státními záležitostmi. *Visākhā* šla za Vznešeným a požádala ho o radu. *Buddha* pronesl pouze několik málo krátkých veršů, které ulehčily jejím starostem a hněvu:

*Bolest je ve všem podřízena;
Štěstí je kompletně ovládané;
Lidé jsou ustaraní běžnými záležitostmi;
Je těžké uniknout z pout.
(Ud.2:9)*

Při jiné příležitosti šla navštívit Vznešeného během dne navzdory horkému slunci: její oblíbené vnuče *Dattā*, které ji vždy pomáhalo rozdávat almužny, náhle zemřelo. Když řekla Vznešenému o svém zármutku, zeptal se jí, zda by chtěla mít tolik dětí a vnučat kolik je lidí ve městě *Sāvattihī*. S radostí souhlasila. „Kolik lidí ale zemře v *Sāvattihī* každý den?“ zeptal se jí Vznešený. Přemýšlela a odpověděla mu: „Ó ctihodný pane, každý den umírá v *Sāvattihī* deset či devět lidí, pět či tři, nebo dva lidi, nebo alespoň jedna osoba. *Sāvattihī* nikdy není bez umírání.“ Dotázána, zda v tomto případě by vůbec kdy byla bez zármutku, musela připustit, že by mohla cítit žal každým dnem. Vznešený řekl: „ti, kdo měli sto milovaných lidí, mají jedno sto zármutků, ti, kdo měli devadesát... pět... čtyři ...tři ...dva ...jednoho milovaného člověka, mají jeden zármutek, ale ti, kdo nemají žádnou milovanou osobu, nemají žádný zármutek. Ti jediní, říkám, jsou bez zármutku, bez utrpení, bez zoufalství.“ (Ud.8:8)

Ve třech *suttāch* v *Anguttara Nikāyi* Vznešený odpovídá na otázky položené *Visākhou*. Při dni měsíce v úplňku přišla ke svému klášteru a pozdravila *Buddhu*. Ptal se jí, proč přišla a ona řekla, že dodržuje den *Uposatha*, den zcela věnovaný učení a provozování praxe *Dhammy*. Na její žádost o poučení Vznešený pronesl dlouhou řeč (AN3:70) o dvou chybných způsobech a jednom správném způsobu dodržování *Uposatha*. *Uposatha* pastevců krav a obyčejných hospodářů sestává z přemýšlení o požitcích zítřka a dnešního praktikování asketických pravidel. *Uposatha* džinistů sestává z šíření milující laskavosti (*mettā*) vůči některým lidem, zatímco se zároveň honosí vlastním osvobozením od smyslových požitků. Pravý den *Uposatha* Vznešeného sestává z praxe osmi pravidel a reflektování kvalit Vznešeného, *Dhammy* a *Sanghy*, dévů a vlastní ctnosti. *Buddha* pokračuje popisem štěstí a bezstarostného

života bohů až k Brahmovu světu a končí slovy: „Ubohá je sláva lidí ve srovnání s takovou nebeskou blažeností.“

Další otázka *Visākhya* se týkala vlastností ženy, které vedou k jejímu znovuzrození ve společnosti „půvabných bohů“ (*manāpakāyikā devā*). V odpovědi Vznešený uvedl osm podmínek (AN8:47): 1.) je vždy ochotnou a příjemnou společnicí svému manželovi; bez ohledu na jeho vlastní chování; 2.) ctí a stará se o lidi, kteří jsou drazí jejímu manželovi, ctí jeho rodiče a moudré lidi; 3.) ve své domácí práci je pracovitá a pečlivá; 4.) dohlíží dobře na sluhy a dobře se stará o jejich potřeby, pečuje o jejich zdraví a jejich jídlo; 5.) střeží manželův majetek a nepromarňuje jeho bohatství; 6.) uchyluje se k útočišti k Vznešenému, *Dhammē*, a *Sangze*; 7.) dodržuje pět pravidel; 8.) těší se z velkorysosti a odříkání.

Třetí otázka se týkala vlastností ženy, které jí umožní dobýt tento svět a ten další? Vznešený odpověděl: 1.) tento svět dobude pracovitostí; 2.) péčí o své sluhy; 3.) láskou k manželovi a střežením jeho majetku; 4.) jiný svět dobude vírou, ctností, velkorysostí a moudrostí (AN8:49).

S *Visākhou* je spojené oznámení počtu pravidel pro *Sanghu*. Tak například se jeden z jejích synovců rozhodl připojit k řádu mnichů. Ale když požadoval přijetí do řádu v *Sāvattihī*, mniši mu řekli, že odsouhlasili mezi sebou neustanovit novice během tříměsíčního období dešťů, a proto by měl čekat, až období dešťů skončí. Ale když deštivé období skončilo, vzdal se představy stát se mnichem. *Visākhā* se o tom dozvěděla, šla za Vznešeným a řekla mu: „*Dhamma* je nadčasová, není času, kdy by *Dhamma* neměla být následována.“ Vznešený ustanovil, že ordinace by neměla být odmítnuta během deštivého období (Vin. 1:153)

Jednou, když Vznešený a jeho mniši byli hosty *Visākhya*, požádala ho, aby jí splnil osm přání (Vin. 1:290-94). Odpověděl jí, že Vznešený překonal všechna přání. Řekla, že si nepřije něco nedovoleného, ale věci dovolené. Vznešený ji nechal přednést její přání. Požadovala dát dar řádu mnichů v osmi způsobech: 1.) roucha do deště; 2.) potravu pro přicházející mnichy; 3.) potravu pro mnichy putující na cestách; 4.) léky pro nemocné mnichy; 5.) potravu pro nemocné mnichy; 6.) potravu pro mnichy inklinující k nemocem; 7.) pravidelné rozdělování rýžové ovesné kaše; 8.) koupací roucha pro mnišky, aby se mohly koupat v řece.

Vznešený jí pak požádal, co bylo příčinou, že stanovila tyto žádosti. Podrobně mu vysvětlila: 1.) někteří mniši jsou nuceni k tomu, aby chodili napůl nahí na cestě v dešti, aby ochránili svá roucha, a tak byli mylně považováni za nahé askety; proto chce dát roucha do deště; 2.) nově přicestovalí mniši do *Sāvattihī*, kteří ještě neznají město, mají potíže získat jídlo a musejí jít pro almužny navzdory své únavě z cesty; 4.) a 5.) nemocní mniši musí mnoho trpět a mohou dokonce i zemřít, pokud postrádají vhodné jídlo a léky; proto by ráda vařila potravu pro nemocné; 6.) mnich inklinující k nemoci by musel jít pro almužnu pro sebe stejně jako pro nemocného mnicha; mohl by se snadno zpozdit a oba by nebyli schopní jídlo jíst, protože polední čas již prošel; proto by chtěla poskytovat potravu pro mnichy inklinující k nemoci; 7.) také slyšela kolik výhod je spojených s rýžovou ovesnou kaší brzy po ránu, tak by ráda poskytovala ovesnou kaši řádu mnichů; a 8.) je nevhodné pro mnišky, aby se koupaly bez šatů, jak se již nedávno stalo; proto by jim ráda poskytla vhodné zakrytí.

Když *Visākhā* vysvětlila podrobně vnější výhody pro svá přání, Vznešený ji požádal, jaké jsou vnitřní výhody, které očekávala. Její odpověď ukazuje jak jemně a hluboce uchopila rozdíl mezi vnějším jednáním ctnosti a vnitřním mentálním tréninkem. Odpověděla:

„Co se toho týče, Ctihodný pane, *bhikkhuové*, kteří strávili období dešťů v jiných regionech, přijdou do *Sāvattihī*, aby mohli uvidět Vznešeného. Přiblíží se k Vznešenému a zeptají se ho: Ctihodný pane, *bhikkhu* toho a toho jména zemřel. Co je jeho cílem? Jaké je jeho znovuzrození? Vznešený jim sdělí, jak někdo dosáhne plodu vstupu do proudu, nebo se jednou vrátí, či se nevrátí, či jiný dosáhne *arahanství*.“

Já přistoupím k *bhikkhuům* a zeptám se: Ctihodní pánové, přišel ten, který *bhikkhu* vůbec kdy do *Sāvattihī*? Jestliže odpoví, že přišel, chci si být jistá, že roucho používané pro období dešťů bude užíváno tím kterým *bhikkhu*, stejně tak jídlo pro návštěvníky, či potrava pro někoho, kdo cestuje, či potrava pro nemocné, či potrava pro ošetřovatele, či léky pro nemocné, či ranní ovesná rýžová kaše. Když na to budu myslet, budu potěšena. Když jsem potěšena, budu šťastná. Když je má mysl šťastná, mé tělo bude vyrovnané a klidné. Když je mé tělo klidné, budu cítit radost. Když cítím radost, má mysl se stane koncentrovanou. To mi přinese vývoj spirituálních schopností a také vývoj magických schopností a faktory osvícení. To, Ctihodný pane, jsou výhody, které předvídám pro sebe v dotazujících se osmi žádostech dokonalého.“

„Výborně, výborně, *Visāhko!*“ Odpověděl Vznešený. „Je dobře, že ses zeptala dokonalého na osm dobrodiní předvídajících tyto výhody. Já ti poskytuji těchto osm výhod.“

Takto žila *Visākhā*, „*Migārova* matka“ model ženského oddaného stoupence, obdařená neoblomnou důvěrou v Trojí klenot, bezpečně ustálená v plodu vstupu do proudu, spojená s dalším šťastným znovuzrozením a konečným finálním vysvobozením z utrpení.

Přeložila bh.Visuddhi

Komentář:

1. Hlavním zdrojem je Dhp. 53 a AN Etadaggavagga. Viz. BL, 2 ", 59-84.
2. V té době bylo v Indii zvykem darovat před svatbou rodičům nevěsty určité množství zlata.
3. Zastaralé zbytky jedly nízké kasty lidí, služebníci a žebráci. *Visākhā* chtěla zdůraznit, že *Migāra* konzumuje následek své předchozí *kammy*, ale zapomíná pokračovat v další dobré *kammě* pro budoucí úspěch.